

פרשת:

תזריע - מצרע

הפטרה: השמים כסאי (ישעיהו ס"ו)

מונים ט"ו למטמונים

אבות פרק ב'

18:44	18:37	18:52	הדלקת נרות שבת
19:53	19:51	19:53	צאת השבת
20:26	ר"ת:	19:13:45	שקיעת החמה

שמו"ת פסוקיה: 157 כשמחוברות שכל המשלים פשוטיו עם הצבור מאריכין לו ימיו ושנותיו. (ברכות ח)

קוצץ קטן הפמות ורצ האיכות לחזק לצותיהם של אחינו בני ישראל קדושים לחזיקם שצשמים

פסח ספירת העמר וחג השבועות מעט ניצוצות וגרגירים בעבודת השם - ב'

לקחי הפרשה לשבת עצות והנהגות מחז"ל הקדושים בני" זכו על ידי נס המים לקראת בגבור הכובש את יצרו פקדשת תפלין.

פלפלין מפלפלין - (סדרה 21) בספירת העמר חותמים לעמר או בעמר ?

סוד תוספת שבת וסגולותיה סוד הטבילה בערב שבת קדש המשך

"יהב ליה ידיה, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא זצ"ל

אש להבת שלהבת טז מקבץ חדושים

מה אהבתני תורתך

ספירת העמר מדאורייתא או מדרבנן / הפעם שאומרים "הרחמן הוא יחזיר לנו..."

הכנות נצרכות לשבת קודש. (סדרה 60) התעלות בקדשה לקראת שבת קדש ונצול הזמן בפרט בימי העמר

מעלת תפלת ותיקין (סדרה 46) אין ערך לסמיכות גאלה לתפלה אם לא בגין התמה

מעלת למוד הוזהר (סדרה 51) תכלית העולם להיות מלכות שמים נפרת ע"י ישראל

דרכי החנופה - יהודי יקר, התבונן מי אתה ולמי אתה דומה ... ולמה שערי דמעות לא נבעלו ?

פלאי הבורא מבשרי אחזה אלוה

רחמנא לפא בעי - הכנה למתן תורה ע"י שיבערו היצר הרע מהלב.

תופינים לשבת קודש

שבבת השראת השכינה היא בלבבות ישראל

הכנות נצרכות לשבת קודש (סדרה 60) - התעלות בקדשה לקראת שבת קדש ונצול הזמן בפרט בימי העמר

אחי ורעי קוראים יקרים וזרנו בס"ד לאחר חג הפסח והרבה עבודת לפנינו ימי ספירת העומר הנודעים במעלתם ובקדשתם בדברי הרמב"ן זצ"ל ונתחיל בסיד בנישואים אקטואלים "אשר יעשה אתם האדם וחי בהם" ונקדים הקדמה קטנה הנצרכת להכנת הענין. וכאן המקום להודיע שגם מי שלא כל כך מבין כבוד הענינים, כדאי לקרא ולהפנים כי הכל יורד מן השמים לרועה אחד רעיא מהמנא וכידוע שחג הפסח, העומר וחג השבועות הם יחידה אחת שהכל קשור זה בזה והכל מקשר בקשר אמין והקדמת הסודור רחובות הנהגה ולכן כדי לקבל את השבת כראוי דוקא בימי העומר המקדשים יש להבין את כל המערכת כדי להכין את עצמינו כראוי לקראת חג מתן תורה הנכסף, וכדי שזרניש בחוש שקבלת השבת בימי העומר תראה אחרת לגמרי מכל השנה כי הכל הכנה לקבלת התורה וזה משפיע על כל השנה בלימוד ובהתעלות ובקדושה, וכמו שאמרנו קודם על הפסוק שמות ג' ב' ויאמר כ"י אהיה עמך וזהו ה"ך האות כי אנכי שלהתידך בחוצותך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על ה"ך הוה", שהודיעו השם יתברך שבהר הזוה יקבלו ישראל את התורה הקדושה, ולזה צריך הכנה. ולכן הודיעו ברמז של תוספת נון בלבד (תעבדון) שפך הכל ימי ההכנה הם 49 יום. וכבר דברנו על ההכנה לימי הפסח וקצת נדבר על ההכנה לקראת חג מתן תורה, שכל יום מתקן בחינה המיוחדת לו, ולכל שבוע יש את המעלות המיוחדות לו, ובפרט לקראת שבת קודש יש להתכונן כראוי. אז רק על קצה המזלג נזכיר את בחינת ימי השבוע ומעלתם בעומר, ימי השבוע מחלקים לפי בחינת המשכות השיבות לאותו יום, כך שלפי אותם המשכות, משפיעים הימים, ועקר המשכות הם להכמה ובינה שמתחלקים לימי השבוע כך: ימי חמישי, ראשון ושני - הם ימי הבינה, וימי שלישי רביעי ששי ושבת הם ימי החכמה, ומה שנקרא אלל המנוולס הא"צ גמ"ז) וגם בהם יש חלוקה נוספת לפי הנהגות (א' או ב') או הפמנות (א' או ב') (מכאן בא המושג "מוחין דקמנות") בימי ראשון (יש"ס) ושני (תבונה) גדלות ראשון, יום שלישי קמנות שני (אבא ואמא עילאין) יום רביעי גדלות שני (דאמא עלאה) יום חמישי קמנות ראשון (יש"ס"ת) יום ששי (רשימו דגדלות שני דאבא) יום שבת (עצמות גדלות שני דאבא), וגם בשבועות מחלק ככה: שבוע ראשון - חכמה, שבוע שני - בינה השבוע השלישי (ונלח טו הקלה משטע שעבר כי הוא טולו חסדים של העטם) והרביעי (וזמן זה מומלץ ל"סודיל פופיל" כי טולו הגטמות של העטם) חסדים ונבורות דדעת. בשבוע החמישי והששי - חסד ונבורה ובשבוע השביעי תפארת ומלכות עד כאן הקדמה קטנה זאת שלענינו אנהנו צריכים לדעת כיצד להכין את עצמינו וממה להזהר בכל זמן מזמנים אלו. אז צריך לדעת שבמים ראשון שני רביעי

ששי ושבת אלו ימים של גדלות ורואים בחוש איך יש שמחה והרננה טובה ננוחות ותחושה של רוגע, וצריך לנצל זאת בבחינת "לתפוש גל" לעליה בקדושה התמדה בלמוד ותקון המדות. וזוהי עזרה גדולה מן שמיא שיש בימים אלו, ולמסעי הזכס לנלל הזמנות פז שזאת להעלות. לעמדתם בימי שלישי וחמישי שהם ימי המשכות הקמנות צריך להזהר ביותר וכי זה זמן מסוכן בפרט מפעם ומקמטה ומתחלקת מאוד מאוד והפקשה הארוכה מלשון חכמים קודם הספירה) וידוע שהיום הולך אחרי הלילה ולכן כל המשכות הם בלילי הימים שאמרנו, ועוד נרגיר קטן שהשוב לדעת שקשור לענינו קדשת השבת שהשנה יהול בימי ששי קמנות שני של אבא ואמא עילאין, ובשבת גדלות שני של אבא עלאה שלמרות בחינות אלו יש להתאמץ ולהתעצם בשמחה ורגע לכבוד שבת, (וחו לענ"ד חסס הואסח את הטולו ומכין עצמו לנלל תחיש כדי להסל עכל אמיי להסס ימכד) ולהתרגש מתדש על כל המתנות השם יתברך שולח לנו, רק שנוכח לעשות רצונו ברצונו. ועתה נביא כאן את הדרך כיצד יש להפיק את מרב התועלת בימי העמר המסלאים בפו ורבותינו המקבלים כתבו דמ"ט ימים אלו נתיחדו לתקן בהם פנמים אשר נפלו בשבע המדות הנעלות שעליהן העולם בנוי בגין נאה ומתקן. וכשהעולם בתקונו עם שבע מדות אלה הכתוב אומר עליו: "גרא אלהים את כל אשר עשה והגד טוב מאד". שבע מדות אלה הן: חסד, נבורה, תפארת, נצה, הוד, יסוד, מלכות. ושבע רועים נאמנים עמדו בעולם שרעו את העולם וחזרו ונטעו בו אותן שבע המדות לאחר חטא אדם הראשון שפגם בעולם מתקן. וכחם קום בעולם גם לאחר כל חטא ועוון שנכשלו בהם ישראל אחרי מתן תורה. כל אחד מן הרועים, ומדתו שלו ובה כלולות גם כל מדות שאר הרועים ובכל דור ידור ובכל שנה ושנה. כל אימת שאדם רוצה לזכות, יכול לבוא ולזכות ולהאחו ולהתדבק במדותיהם של שבעה הרועים האלה, שבהם ונימעתם שנטעו בעולם בלו לדורותיו קממים לעד. וביותר מסגלים ימי הספירה לתקון זה. כי מאז יצאו ישראל ממצרים ונכנסו לחלקו של הקב"ה, נפתח להם שער גדול של זכות וטהרה ונכנסו בו ישראל שבאותו הדור, ונטהרו באותם תשעה וארבעים יום, ונתעלו מהיותם קודם לזבני לבנים וקוששי קש לפרעה מלך מצרים, והיו עתה עם סגולה מכל הארץ. בהנים מלכים ושרים בבית ה' אלפי צבאות. מסלה זו של טהרה העולה בית אל נסללה אז ובכל שנה ושנה בשמינים אותם הימים חזר ונפתח השער הזה והדרך פתוחה לכל הרוצה לזכות שיבוא ויזכה בכל שבע מדות הספירה. וימי פתי ולא יקפץ על מקלגית זו מפנה נפלאה וזכות עצומה לעלות במעלות האלה ולנלל את ההזמנות הנפלאה האת שמונו לנו לחינו שצשמים) ושבעה רועי ישראל הם אברהם יצחק ועקב

הבחינה תהיה למעשה לעיניה נהר אברהם אבינו להגיד מדינתה של נהלים ויאמר בקול רם ובהשתחיה לא הלאה היא הלאה סעודה לא עתה קהילתנו

מושה אהרן יוסף ודוד. ואבות אלו הם כנגד ו' שבועות בו אנתנו סופרים באפן שכל שבוע רמזו למדה אחת שכנגדה הוא דבר המאפין את מדתו של אהרן משבעה רועי ישראל הנז'. נתחיל באברהם אבינו ע"ה ויצחק אבינו ע"ה ובכל שבוע נביא בס"ד את הרועה של אותו שבוע ומדתו. אברהם אבינו מדתו חסד. הוא זן ופרנס את הכל באהבה שאהב את כל העולם ובחסד שנתמלא על הכל שקרבם תחת כנפי השכינה. ולא היתה לפניו לא קנאה ולא שנאה ולא אכזריות על שום אדם. יצחק אבינו מדתו גבורה. ממנו בא מורא על העולם מפחדו של הקב"ה. עצמת כחו נתן בעבודת אלוקיו וביראתו ולא היתה לפניו לא התרפות ולא רפיון כל שהוא בעבודת ה' עד שעליתו עד העקידה לא נחשבה נסיון לגבוי כלל אלא נסיון לאברהם בלבד. והשבוע בלו בבחינת מדתו של יעקב אבינו מדתו תפארת. שהיה תם ומשלם בכל מעשיו. טהור לשמים, תמים לאביו ואמו, ושלם בכל מעשיו אפילו יודעים כמה נפתל

עם לבן, מרצה לעשו, נאבק עם המלאך, לוחם עם קמיו, נזהג בכל בניו ודורותיהם ומשתתחה לפרעה בשעתו, הכל שלם ותמים עקם ואל מרמה כלל, תפארת לו מן האדם ותפארת לו מן הקב"ה עושהו, כמה גדולה תפארתו של יעקב ותמתו, שכל דבר עקב ושל תמהון שראו בו באי עולם, אשר עשה עם אביו ועם אחיו ועם לבן ועם יוסף בנו ועם פרעה הכתוב מעיד עליו ויעקב איש תם" לא היה עוד תם בתמות ושלם בשלמות כמוהו. יש לך אדם ששמו ישר ומעשיו נראים ישרים ואין עקב כמוהו, אבל אבינו, יעקב שמו ומעשיו תמוהים והקב"ה מעיד עליו שהוא מפארת בתפארת וישר בישרותו של ה' לבדו וקראו ישראל וישורון ישראל. בשבוע הבא אי"ה... נראה מעלתו של משה רבנו. פשטנו הכא זיוס א' ב' איך יחול האלכזריט של מרת אמי טובה פת יצחק ע"ה בנבטקה אמרו סהלים וכן מסגנות או זכר או כל למוד סרואים לע"י שנזכרה זיוסוים ועלתה נשמתה הטוורה השממה צנתת תשע"ו הכ"מ יהי זכרה כרוך [מלקט מנחת יצחק]

מעלת תפלת ותיקין (סדרה 46) – אין ערך לסמיכות גאלה לתפלה אם לא בנין החמה

ובספר תקון חצות דף ש"ט. כי העלאת התפלה לד' עולמות וצרופה עם העשר ספירות הוא דוקא בפשומכין גאלה לתפלה עם הנז' החמה. וכותב אח"כ בסימן ד' אחר שמבאר את גדל התקון בסמיכות גאלה לתפלה כותיקין, לחטא הירוע, מדברי שער הכונות ומאמרי רשב"י וז"ל: והנה דאף אם לא עלה בידו להתפלל עם הנז' החמה, לא מצינו שאין לכוון כל הכונות מימי הרי למוד מקד' דחוק' דרך בהנז' החמה הוי תקון לחטא הנז'ל. והטעם מבאר לענ"ד משום דאין ערך לסמיכות גאלה לתפלה שבהנה"ח לאח"כ. כמבאר בשו"ע או"ח סימן נ"ח סעיף א' ובדברי הרמב"ם ז"ל פ"א מהלכות ק"ש הלכה י"א סבירא ליה דזמן ק"ש עד ג' שעות הוא רק למי שעבר ואחר. ובירושלמי דברכות הובא בשנות אליהו במסכת ברכות פ"א משנה ב'

ו"ל: עד ג' שעות, ופסקו הלכה כר"י. ומפרש בירושלמי דוקא בשוכח ופליגי שם אם מדאורייתא בשוכח או מדרבנן אמרו בשוכח עכ"ל. וכ"ש לפי המבאר בזהר חדש הנז' מה שאומרים המלאכים על האהרן, ובנין קד' א"ר אלעזר אסור וכו' אלא עם הדומי חמה דכתיב "יראוד עם שמש" וכן א"ר אלעזר דא היא צלותא דצפרא וכו' עד שיתפלל בשחהמה וזרתה. וגם עוד דברי הוה"ק פ"ר תרומה ופ"ר דוניהל המעתיק לעיל וגם כמה שהפליגו בש"ס מצוה זו, יבאר ההבדל באפן התקון, וכל זה בארנו בסמיכות גאלה לתפלה עצמה בהשתנות הזמן. וגם אין תקון כל מצוה דוקא לחברו. קונטרס ההשכמה לרבינו שלום לופס זצ"ל [מלקט מנחת יצחק]

מעלת למוד הזוהר (סדרה 51) – תכלית העולם להיות מלכות שמים נפרת ע"י ישראל

בזה"ק (במדבר ק"ז ב) באחד לחודש השני בשנה השנית כלא חד והוא איקרי חודש זיו רמז להאי ירחא ושתא דנהיר לסיהרא דהא כדן עלמין כלהו אשתכחו בשלימו וכו', ונראה דהמכוון כמו שאמרנו שבשנה הראשונה כשנאמר החודש הזה לכם עדיין לא נקרא ישראל כנסת ישראל, שהיה עוד קודם המכה עשירית שלא נשלמו עדיין בכל העשר מדות ורק למשה ואהרן נאמר החודש הזה לכם ראש חדשים והוא (כמש"א כ"פ) שנקרא ר"ח מפני שהוא ראש של החודש דבתר רישא גופא אזיל (עירובין מא). והיינו שכלול בו כל קדושת החודש, וניסן ראש חדשים שכולל קדושת כל החדשים, ואז בשנה הראשונה לא הופיע ר"ח בכל החדשים עוד כאמור. רק בשנה השנית דאז ניסן שהוא כנגד אברהם שהיה התחלת האור (כמש"ש ב"ר פ"ב) יהי אור זה אברהם וכן כל האבות זיותני עולם שמאירים לעולם ואז נהיר לסיהרא, וז"ש דהא כדן עלמין כלהו אשתכחו בשלימו שתכלית העולם להיות מלכות שמים ניכרת ע"י אומה הישראלית שמקבלין עול מלכותו ית' וזה נקרא עולם. וזהו עולם חסד יבנה שנברא באברהם כמש"ש (ב"ר פ' י"ב) בהבראם באברהם, ואמר אחר כך בזהר הקדוש (שם סע"ב) לחדש השני דאיהו זיווא דברכאן דעלמא כו' וע"ד איקרי חודש זיו דיווא דכלא נפיק מיני וע"ד כ' יברכך ה' מציון וכלא חד מלה כו'. נראה מזה"ק שמ"ש בס' יצירה המליך אות ו' וכו' ואייר בשנה היינו ו' ועירא ו' המילוי שהוא מדת יוסף, יוס"ף בני ציון והוא זיוא דברכאן שכן יעקב אבינו אמר לו כך יברך ישראל ונאמר בברכתו ו' לשונות של ברכה ואמר תהיין לראש יוסף, וז"ש כי שם ציוה ה' את הברכה וגו', ויוסף נקרא יפה תואר שהיה לו גוף נקי ונקרא זיו, והביא אחר כך בזהר הקדוש (ק"ח א') פסוק כמל חרמון שיורד על ההרי ציון וגו' והיינו ממלא דעתיקא, שההמשכה מכ"ע למדת מלכות היא ע"י יוסף, והיינו טל תורה שבעל פה שהוא מאור הראשון שנננו לעמלי תורה שבעל פה (כמש"ש בתנחומא נה ג). וכ' אור זרוע לצדיק שליוכות לאור הראשון צריך להיות מדת צדיק, וכמש"ש בזהר הקדוש (ח"ב קסו ב) האי אור זרוע לי קוב"ה כו' ועבר לי שורין ע"י דהאי צדיק דאיהו נננא דיניתא כו', ואמר ודא

הוא נהירו דעלמא דב' מציון מכלל יופי וגו' והיינו מדת יוסף שנקרא יפה והוא מכלל יופיו של עולם, ואמר הופיע נהיר כד"א הופיע מהר פארן, והיינו דשם נאמר מקודם וזרח משעיר שהוא אור החמה שנקרא זריחה כמש"ש וזרח השמש ואו"ה מונין לשמש, וכ' הופיע מהר פארן דבני ישמעאל מונין ללבנה (כמש"ש חז"ני רפא ב), וזה נקרא הופיע זיו החמה האור ולא השמש ממש, ומייתי מינה דהופיע הוא זיו השמש. ומסיק כדן הוא שלמא דכלא שלמא דעילא ותתא הה"ד יהי שלום בחילך וגו', דיוסף מדתו שלום (כמש"ש בזה"ק קצו ב' ונת' קדושים מ"א) ויוסף גם כן ו' המחבר שמים וארץ, ו' הכולל כל האבות, וה' מדת מלכות כנסת ישראל סיהרא דמקבלא משמשא (כמש"ש לעיל מ"ג). וז"ש בהג"ה רח"ו עמ"ש בזהר הקדוש (ח"ב יא ב) דלא אשתמודע משה בזהרא עלאה עד ג' ירחים וכ' רח"ו כי ניסן אייר סיון הם חג"ת וניסן חסד שאז היה יציאת מצרים שהיה רק מחסד הש"י ויציאת מצרים היה בזכות אברהם ולו נאמר הגלות והגאולה, ותפארת סיון שאז היה מתן תורה וכמש"ש (ברכות נח) והתפארת זו מ"ת, אך מ"ש דאייר גבורה. הוא שמרמו לתורה שבעל פה שהוא הרב חכמה לתקן הרב כעס, ולזכות לאור תורה שבעל פה צריך להיות גבור הכובש את יצרו, שהוא מדת יוסף שאמר את האלקים אני ירא, והוא ממדת גבורה פחד יצחק, והיינו לתקן להבא להיות גבור הכובש את יצרו, וכן איתא בפע"ח דר' החדשים הם כנגד ד' אותיות הו"וה ואייר כנגד ה' עלאה בינה שהוא בינה לבא כמש"ש ולבבו יבין ושב, והיינו לתקן העבר לפהרנו מקלפותינו וכו' ולתקן שורש קלקול הנחש שהיה להכניס הרגשת הנאת עצמו, וזה הכנה למתן תורה כמש"ש שרה מביאה לידי קדושה ואיתא בירושלמי (פ"ג דשקלים) וכן במדרש (שיר השירים א' א) מדב' וטהרו וקדשו, וקדושה היינו ד"ת וכמש"ש בזהר הקדוש (ח"ב קבא א) אורייתא מחכמתא נפקת מאתר דאיקרי קודש וכו' והשב בפע"ח המלאך של החודש הזה גבריאלי שהוא ממדת הגבורה, והיינו להיות גבור הכובש את יצרו אלהבא, ואיתא בזהר הקדוש (שם) וכל מאן דאתי מסטרא דשמאלא הכי אקרי והיינו דאיקרי לילה וכמש"ש בהג"ה רח"ו: [מלקט מנחת יצחק]

דרכי התנוף – יהודי יקר, התבונן מי אתה ולמי אתה דומה... ולמה שערי דמעות לא ננעלו?

איתא פשטע מאמרי לר"ז תאור מי הוא האדם נזר ההיילאה וג' לנו להקטולד ולהסתמך בתפלות ובכלי הנשק החזק בעולס- הקמעות. עוד יש לי לפרש כי אעבר בסף על ספירת העמר שנכללים שבועה תחתונות בשבועה עליונות. ואדרם העולה מ"ש כמנין שבועה שבעות להמשיכם מלמעלה למטה עד בית אלהים ושם נכללים שבועה בשבועה ואז תקרא אלהים ודי בזה כי פרושים אלו שלא כדעת רשב"י. ואמנם צריך אני לבאר

עוד מהו אדברנא בפמאי ופשכנא דמעאי מהו התועלת בהנכרת הפה ובשפיכת דמעות? ויהיה זה שרש לתפלה ולגברכות ולבכיה ויהיבאר עם זה מפני מה שערי דמעות לא ננעלו? והענין הוא כי האדם התחתון הוא דגמת צורה עליונה ופיו כפה העליון ועיניו כעיני עליון וכאשר יתעוררו למטה יתעוררו למעלה וזה כי כללות הפה רמז לבניה ל"ס שלה פה למלכות שבה והשפתים לנצח והוד שבה והלשון ליסוד ולת"ת והשנים לל"ב נתיבות

שִׁנְהִילוּ אֹתָהּ מִן הַגְּלוּת, וְאִין מְנַחֵל לָהּ מִכָּל פְּנִים יִלְדָה. הֵיטֵב פְּעִינֵי
הִ? וְסוּף דָּבָר: מַה נִּמְצָא נִחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ בְּרוּךְ הוּא כָּל הַפְּלִפְלוּלִים
הַגְּדוּלִים וְהַפְּסָקִים הַרְבֵּים? וְאִין אַחַר מִתְחַנֵּן לְעִמּוּד פְּסוּד הִ וְלַגְּלוּת אֹר
כְּבוֹדוֹ אֶל הַשְּׂבִינָה שְׁנָאֵמַר בָּהּ: "וְרָאִיתִיךָ לְזַכֵּר בְּרִית עוֹלָם": בְּרִיזוֹן
דְּאִרְבֵּיתָא. לֹא פְסִתָּר מִדְּבַר הַקְּדוּשׁ שְׁבִי" (זֶהר ב' דף רמז: וְזֶהר הָשׁ עַל
שְׁחִישׁ דָּף ע"ג, מַהדוּרַת מוֹסַד הַרֵב קוֹן) עַל פְּסוּקִים: "אִם לֹא תִדְעִי לֵךְ הַיְקִיָּה
בְּנִשְׁיָם" שְׂמִי שְׂאִינוּ יוֹדַע בְּרִיזוֹן דְּאִרְבֵּיתָא אֶפְּלוּ אִית בֵּיה עוֹבְדִין מְבִין
וּסְגִיִּין, מִפְּקִין לִיה מִכָּל תְּרַעֵי דְהַהוּא אֶלְמָא. הַחֲסִמָּה הַסְּתִיר הַרֵב
הַקְּדוּשׁ הַאֲר" וְלִהִיב דְּבָרֵי (שְׁעַר הַמְּצוּת, וְאַתְחַנֵּן) פְּאָמְרוּ, שְׂמִי שְׂהוּא
הַרִיף יַעֲזֵב שְׂעָה אַחַת אִי שְׂתִים לְכָל הַיּוֹתֵר בְּהַלְקָה, וּמִי שְׂאִינוּ הַרִיף לֹא
יַעֲזֵב מִהַר פְּלַע עֵקֶר, אֶלְמָא עֵקֶר הַעֵסֶק יְהִיב בְּמִדְּרָשִׁים וּנְאֻדוֹת וּבְמִפְּלָה,
פְּנִימִית הַתּוֹרָה, אִם פֶּן לְמַה נַּעֲזֵב אֶת הַעֵקֶר וְנִאֲחִזוּ אֶת הַסְּפֵל? זֶה
הַפְּלִל: אִין אֲדָם מוֹצֵה לְעַתִּיד לְבוֹא, אֶלְמָא הָאֹר מַה שְׂחַמְשִׁיטוּ בִּידִיעְתוּ
פְּעוּלִים הַזֶּה, וּמִי שְׂנֵדַע הַפְּנִימִית יְהִיב פְּאֹר פְּנִימִי, וּמִי שְׂלֹא הַשִּׁינוּ לֹא
יְהִיב מִמֶּנּוּ עַל שׂוּם פְּנִימִי, וְכִי יִאֲמְרוּ: הֲלֹא הַדֵּינִים עֲרִיבִים לְפִי שְׂאִי
הַנְּעוּזֵב אִיתָם? לֹא, לֹא נַעֲזֵב אוֹתָם, אֶלְמָא נִקְפַּע לְחַם לְפִי שְׂאִי
אֶפְשָׁר פְּלֹא הַכִּי, אִךְ לֹא בְּחַם נְבִלָה וְזַמְנֵנוּ הִ"ו. הֲלֹא זֶה רַע פְּעוּלוֹתֵינוּ
הַרְבֵּים, שְׂרַב חֲכָמִי יִשְׂרָאֵל כְּבֹד רַחֲקוּ מַעַל הַאֲמֵת וּמִן הָאֹר הַנְּעִים,
כְּבוֹד הִי אֶלְקִינֵי, לְקַבֵּל אַחֲרֵי פְּלִפְלוּתָם שֶׁל הַכָּל. וְהִי בּוֹחֵן לְבוֹת הוּא
יֹדַע אִם לְעַקֵּל אִם לְעֻקְלָקְלוּת הוּא, פִּי אֵינִם נוֹטִים אֶלְמָא אַחֲרֵי הַנְּעִים
וְהַכְּבוֹד: וְמַה שְׂבִיבֵי לְחַם מְאֻלָּה כָּל אֶת נַפְשָׁם, אוֹתוֹ יִבְחָרוּ לְחַם. עַר
לִי עַל הַאֲדָם הַגְּדוֹל הַרְבַּת כְּבוֹד תּוֹרָתוֹ, אֲשֶׁר לֹא יַעֲשֶׂה עֵקֶר עֵסֶקוֹ כְּמַה
שְׂהִיב רָאִי לֹאִישׁ אֲשֶׁר כְּמוֹהוּ, וְלִפִּי אֶפְלוּ יִתְעַדֵּן בְּמַעַדְנֵי קֵלָה, מִלְּבוֹ שֶׁל
עוֹלָם. אֵי אֵינִי בְּכַחֵי אֶלְמָא מַה שְׂבִכְחֵי, אֶבְרַךְ אֶת הִי אֲשֶׁר יַעֲזֵב לְקַבֵּל
בְּרִיךְ הַאֲמֵת, וְהוּא יַחַן פְּלַב בְּנֵי אֶת הַסּוּב לְחַם מְטִיד... (אֶבְרַת
רְמוּחִיל אֶבְרַת פ"ח.) עוֹד בְּטַעֲמֵי סְפִירַת הָעוֹמֵר. וְהַיּוֹמִים יְמֵי רִצּוֹן
הַמַּה לְהַסְתַּר וְלַהֲתַקְדֵּשׁ בְּחַם כֵּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל, וּבְכָל יוֹם שְׂאֵנְחָם בְּאִים
בְּמַסְפַּר מְכוּוּנִים בּו לְנַצַּת מַשְׁעַר אַחַד שֶׁל טוֹמְאָה וְלַחֲכַסּוּ שְׁעַר שֶׁל
טַהֲרָה בְּהַסְתַּר לְבַבֵּנוּ וּמַהֲשֻׁבְּתוֹנוּ בְּמַעֲשֵׁינוּ הַטּוֹבִים, וּמַטַּעַם זֶה גַם כֵּן
אֲמָרוּ בְּזוֹהַר אֲמֹר זֶה לְשׁוֹנוֹ, כֵּל כֵּר נֶשׁ דְּלֹא מְנִי הוֹשִׁבְנָא דָא אֵינּוּן שְׁבַע
שְׁבַתוֹת תְּמִימוֹת לְמוֹכִי לְדְבִיבּוֹתָ דָא לֹא אֶקְרִי טַהוּר וְלֹא בְּכֻלָּא
דְּטַהוּר הוּא וְלֹא אִישׁ כְּדָאִי לְמַהוּ לִיה הוֹלְקָא בְּאוֹרִיתָא ע"כ.
וְאוּלַּם עֵיקֶר מַעַם הַסְּפִירָה הִיא בְּאֵה לְזוֹכֵר חֲסִדוֹ הַגְּדוֹל יִתְבָּרַךְ עַמְּנוּ
בְּנַצַּת יִשְׂרָאֵל מִמַּעֲרִים אֲשֶׁר הֵן גּוֹעַנּוּ כּוֹלוּנָא אַבְדֵּנוּ בְּעַמְקֵי הַקְּלִיפּוֹת
וְהַטּוֹמְאוֹת, וּבְסְפִירָה הַזֹּאת הַעֲבִיר טוֹמְאוֹתָם שְׁבַע שְׁבוּעוֹת לְעוֹמַת
שְׁבַע נְקִיָּים עַד הַטַּהֲרָם מְכֹל חֵלְאֵת שִׁיּוּי וְזִהְמַת לִיסְטִירוֹן, וְלַמַּעַן יִהְיֶה
זְכוּרוֹן וְזֵאת לְבֵיַת יִשְׂרָאֵל לְדוֹרוֹת נוֹהֶגַת מִצְוָה זֹאת לְדוֹרוֹת כְּאֲמֹר.
טַעֲמֵם שְׂאוּמְרִין בְּסְפִירָה יְהִיב שִׁיבְנָה בְּהַמ"ק מִשְׂאֵיב בְּשֶׂאֵר
מִצְוּוֹת וְהוּא עֵינִי גְדוֹל בְּגִלְגָּלָה וּבְנִסְתַּר שְׂתַעֲלָה קְרִיאַתָּה בְּמַקּוֹם הַקְּרִבְתוּ
כְּמוֹ שְׂנָאֵמַר וְנִשְׁלַמְה פְּרִים שְׂפִתֵינוּ, וְיִצְדַּק הִרְמוֹ כְּסִתְרוֹ לְבָבִי בְּסוֹדוֹת
כִּי בְּדִיבּוֹר סְפִירַת הָעוֹמֵר מְאוּרוֹת נִתַּן סְבִיבוֹת עוֹים וּבְמַעֲשֶׂה הַקְּרִבָּן
הוֹלֵךְ וְאוֹר אֶל הַקְּדוּשׁ פְּנִימָה, אֲשֶׁר מַטַּעַם זֶה תִּיקְנֵנוּ לְזוֹכֵר אַחַר הַסְּפִירָה
יְהִי רִצּוֹן שִׁיבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וְכִי מַה שְׂלֹא תִיקְנֵנוּ בְּשֶׂאֵר הַמִּצְוּוֹת כְּנוֹן
שׁוֹפֵר וְלוֹלֵב, מַפְנִי כִי בּוֹמֵן הוּא אֵין עוֹמֵר וְהֵן דְּבָרִים וּמִשְׁךְ הָאוֹרוֹת
הַנִּמְשָׁכוֹת לְמַעֲלָה עַל יְדֵי הַבֵּל הַדִּיבּוֹר שֶׁל הַסְּפִירָה הַמַּה בְּסוֹד מִקְרִיפִין,
וּבְשׁוֹבוֹ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים וּנְקִרִיב עוֹמֵר שְׁעוּרִים אִזִּי נוֹגֵה כְּאוֹר תְּהִיב אֶל
הַקְּדוּשׁ פְּנִימָה מְבִית וּמַחֲזִין תְּצַפְנוּ, מַה שְׂאִין כֵּן בְּשׁוֹפֵר וּבְלוֹלֵב שִׁישׁ בְּהֵן
מַעֲשֶׂה וְלָכֵן לֹא תִיקְנֵנוּ לְזוֹכֵר בְּחַם יְהִי רִצּוֹן מְלַפְנִיךְ שִׁיבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ.
טַעֲמֵם הָעִמּוּדָה בְּסְפִירָה ע"ד חֲסִדוֹ דְּרִיזוֹן סְפִירָה בְּנִשְׁיָם וְגַם לְפִי מוֹדֵן
שֶׁל דְּבָרִים עֲרִיךְ לְהִיּוֹת מְעוּמֵד כְּנוֹדַע לְמִי שְׂהִרְחִיו בְּסוֹד הִי בְּטַעֲמֵם מַפְנִי
מַה אֵין הַנְּשִׁים חַיִּיבוֹת בְּסְפִירָה הַזֹּאת, עַל כִּי עֵיקֶר תּוֹסַפְתָּ הַמְּאוּרוֹת
לְעֵלְיוֹנִים לְמַעֲלָה מְלֵאִים זִיו וּמִפְּקִים נוֹגֵה בְּכַח הַדְּבָר שֶׁל הַסְּפִירָה מוֹד
הַחֵבֵל מוֹצֵא פִי הִי וְאֵנְחָנוּ בְּשֵׁם הִי אֱלֹהֵינוּ נוֹכֵר הִי זְכוּרֵנוּ וְיִבְרַךְ בְּסְפִירָה
הַזֹּאת וְלֹא הַנְּקִבּוֹת, וּסְפִירָתְךָ יִרְאֵה כֵּל זְכוּרֵךְ אֶת פְּנֵי הָאֲדוּן הִי אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל וְכֵן הוֹכֵר תְּקִדְשֵׁי לְהִי אֱלֹהֶיךָ דְּכֵל מְלָה דְּעֵלְמָא דְּכְבוּרָא לֹא
אֲתַמְסַר אֲלֵא לְגַבְרֵי הוֹכְרִים לְהִי, וְלַפִּיכֵךְ בְּסְפִירַת הָעוֹמֵר עוֹמְדִין עַל
אֲדוּן כֵּל הָאֲרִין בְּעַמִּידָה דְּמִלִּין דְּעֵלְמָא תְּתָא מְלָכוֹת שְׂמִים בִּישִׁיבָה
וּסְפִירָתְךָ הַיּוֹשֵׁבִים רֵאשׁוּנָה בְּמִלְכּוּת וּמִלִּין דְּעֵלְמָא עֵילְאָה צְבִי
תְּפָאֵרַת יִשְׂרָאֵל בְּעַמִּידָה, וּסְפִירָתְךָ וְדָבַר אֱלֹהֵינוּ יָקוּם לְעוֹלָם. וְהֵן הֵן
דְּבָרֵי הוֹהַר פְּרִשְׁתָּ אֲמֹר ז"ל, וּבְנִין דְּאִילִין יוֹמִין אֵינּוּן דְּעֵלְמָא דְּכְבוּרָא
לֹא אֲתַמְסַר הוֹשִׁבְנָא דָא אֲלֵא לְגַבְרֵי בְּלַהוּדִיּוֹהוּ וְעַל דָּא הוֹשִׁבְנָא דָא
בְּעַמִּידָה אִיהוּ וּמִלִּין דְּעֵלְמָא תְּתָא בִישִׁיבָה וְלֹא בְּעַמִּידָה וְהוּא דָא
צְלוּתָא דְּעַמִּידָה וְצְלוּתָא דְּמִיּוֹשֵׁב, אֲשֶׁר מַטַּעַם זֶה כְּתַבְנוּ בְּפָרְקֵי הַנִּי
הַסּוֹכוֹת כִּי הַמִּקְדָּשׁ

כְּהִנִּים וּבְמוֹעֵדִים מִיּוֹשֵׁב הוּא חֲסֵד הַתְּבוּנָה וְלֹא רָאָה כְּאוֹר סַפֵּר הוֹהַר,
וּמִיּוֹ אִם מִנָּה מִיּוֹשֵׁב יֵצֵא כְּמוֹ שְׂכַתְבַּת הַרְמְזִים פ"ז מְהַלְכוֹת תְּמִידִין
וּמוֹסְפִין וְכֵן כְּתַב הַרוֹקַח סִימָן רַצ"י, וְדִי בּוֹה בְּמַעַט מוֹעֵר שְׂהוּהֵרְנוּ
בְּמַצְוָה זֹאת לְחֹק יָדִים רְפוּת וּבְרַכִּים כּוֹשְׁלוֹת בְּמַצְוָה רַבָּה וְגוֹדֵלָה
כּוֹזָא. סְנוֹלַת הַסְּפִירָה לְהַאֲרִי עֵלְיוֹנִים וּלְמַשׁוֹךְ שְׁעַר
תְּהַתְּנִינִים וְאֲשֵׁרֵי אֲנַחְנוּ שִׁיעֶשֶׂה זֹאת וּבִן אֲדָם יְחֻזֵּק בָּהּ לְהִיּוֹת זְרִין
וְנִשְׁכַּר בְּכֵל מַה שְׂהוּהֵרְנוּ בָּהּ, מַה טוֹב חֲלָקוֹ וּמַה נְעִים גּוֹרְלוֹ אֲשֶׁר מִי
יִמְלַל גְּבוּרוֹתֶיהָ וּסְנוֹלוֹתֶיהָ אֲשֶׁר הֵאֲרִיכוּ בָּהּ קְדוּשִׁים מְשֻׁרְתֵי עֲלוֹן
בְּסְפִירָתָם, כִּי מְבַלְעָדֵי תְּעֻלוֹמוֹת חֲכָמָה שְׁבָה אֲשֶׁר הַשְּׂרִידִים אֲשֶׁר הִי
קוֹרָא סוּד שְׁתוֹ בָּהּ מִסְּלוֹל וְדוֹרֵךְ לְהַכְנֵס לְמַרְקֻלֵין שֶׁל מֶלֶךְ הִי צְבֹאוֹת
לְהַגְדִּיל וְלְהַאֲדִיר הַמְּאוּרוֹת הַגְּדוּלִים הַעֲלִיּוֹנִים לְמַעֲלָה, הַנָּה עוֹד תּוֹסִיף
תַּת כַּחַה פֶּה לְמַטָּה בְּאֲרִין שְׁבוּעוֹת חוֹקוֹת קְצִירֵי יִשְׁמוּר לְנוּ מְרוּחוֹת רְעוֹת
וּמְלָלִים רַעִים. סְנוֹלַת הַסְּפִירָה לְעִמּוּד לְנוּ לְמַגֵּן מַפְנֵי
אוֹיְבֵינוּ וְזֹאת שְׁנִית יַעֲשֶׂה סְנוֹלַת הַמִּצְוָה הַזֹּאת לְמַחְסֵה וּלְמַסְתָּרוֹ לְעַת
תְּמוֹט רְגִלְנוּ עַל רוּב עוֹנֵינוּ וְנַתְּמַלְאָה הַסָּא לְהַשְׂמִיד שְׂוֹנְאֵיהֶם שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, הַנָּה לְכַבּוֹד וּלְתַפְאֵרַת גְּדוּלְתָהּ שֶׁל מִצְוָה זֹאת עוֹר מְצִירוֹ תְּהִיב
וְיִגְרַשׁ מַפְנֵיהֶם אוֹיֵב וְיִאֲמַר הַשְּׂמֵד, כְּאֲשֶׁר חֲכָמִים הַגִּידוּ כִי הִיא שְׂעַמְדָּה
לְאֲבוֹתֵינוּ בְּיַמֵּי גְדוּעוֹן דְּכַתִּיב, וְיֹבֵא גְדוּעוֹן וְהַנָּה אִישׁ מְסַפֵּר לְרַעְיוֹת הַלּוֹם
וְיִאֲמַר הַנָּה הַלְּמִתֵּי הַלּוֹם וְהַנָּה צִלִּיל לְחַם שְׁעוּרִים מַהוּ צִלִּיל שְׁעוּרִים
רְבִנָן אֲמָרֵי עַל שְׁצִלֵּל עֲלֵיהֶם אוֹתוֹ הַדּוֹר מִן הַצְּדִיקִים וּבְזֻכוֹת מַה נְצוּלוֹ
בְּזֻכוֹת לְחַם שְׁעוּרִים וְאִזּוֹ זוֹ מְצוֹת הָעוֹמֵר, וְכֵן בִּימֵי חוֹקִיהוּ וְאִסְמְכוּהָ
אֶקְרָא וּבְמַלְחַמַת תְּנוּפָה נְלַחֵם בָּם, וְכֵן בִּימֵי יְחֻזְקָל דְּכַתִּיב וְאֵתָה קַח
לְךָ חֲטָיִים וְשְׁעוּרִים וְהֵאֲחָרוֹן הַכְּבִיד בִּימֵי הַמָּן הַרְשַׁע אֲשֶׁר
אֲמָרוּ שְׂכַשְׁבָא הַמָּן אֶל מוֹרְכֵי וְתַלְמוּדֵי יִתְבִּין תְּנִיין אֲמָר לְחַם הַמָּן
כְּמֵאִי עִסְקִיתוּ אֲמָרוּ לִיה בְּמַצּוֹת הָעוֹמֵר אֲמָר לְהוֹן הַדִּין עוֹמְרָא דְּמֵאִי
הוּא דְּרַהַב אוֹ דְּכַסָּף אֲמָרוּ לִיה דְּשַׁעֲרֵי אֲמָר לְחַם וְכַמָּה הוּא טִימִיָּה
מְנַכְּוֹן לִי אֲלֵפִים קְנַטְרִיא דְּכַסְפָּא דִּידִי וְכוּ. סוּד אוֹסוֹר הַגְּלוּת בִּימֵי
הָעוֹמֵר וְהַרְבַּ וְלִהִיב הָעַמְיָק הַרְחִיב בְּסוֹד פְּסוּק וְהָעוֹמֵר עִשׂוּיָת
הַאִי"שׁ בְּסוֹד הַדְּבַר, וּבְלָלוֹת הַדְּבַר הוּא עַל כִּי מַדַּת הַדִּין שׁוֹלֵט בְּקִרְבַּ
אֱלֹהֵי הַיּוֹמִים שְׂבַחֵם חֲמִשִּׁים שְׁעֵרֵי בִינָה וְעֵיקֶר זֶה הַדִּין וְשׁוֹרְשׁוֹ הוּא
מִהַגְּבוּרוֹת הַשְּׁעֵרוֹת שְׂהֶם סוּד הָאוֹר הַחוּזֵר וְלַפִּיכֵךְ אֵין לְגַלְחָם בְּאוֹתוֹ
זְמַן, וְאֶף כִּי לְפִי זֶה הִיב נְרָאָה שְׂאֵם יוֹדְמָן לְאֲדָם בְּרִית מִלְּחָה בּוֹמֵן הָעוֹמֵר
שְׂמוֹתָה לְהַסְתַּר מַטַּעַם סוּד הַמִּלְחָה שְׂהוּא סוּד נִילוֹי חֲחַסְדִים וְבָהֶם
יִמְתְּקוּ הַדֵּינִים הַשׁוֹלְטִים בּוֹמֵן הַסְּפִירָה, מְכֵל מַקּוֹם אֵין מַעַם זֶה מְסַפִּיק
שְׂהִי מְלִי"ג וְאֵילֵךְ מְאִירִים הַרְחִימִים וְאֶפְלוּ הַכִּי לֹא הִיב מְסַתְפֵר הַרֵב
וְלִהִיב עַד עֲצַרְתָּ. וְעוֹד לְפִי מַה שְׂכַתְבַּת מְהַרְחִיו בְּשׂוֹמֵר בְּסוֹד שְׂנֵי הָעוֹמֵר
מִן אֲשֶׁר הַמָּה יַעֲלוּ לְמַסְפַּר כְּתִ"ר שְׂעַל הַרְאִישׁ כִּי שֵׁם הֶם שְׁעֵרֵי דְעַמְר
נְקִי וְלָכֵן אֵין רֵאוּי לְסַפְּרָם בּוֹה הוֹמֵן כִּי מְכַחֲשִׁין פְּמִלִיא שֶׁל מַעֲלָה, וְעַל
כֵּן אִסְמְכוּהָ אֲמִיתַת תְּלִמִידֵי ר' עֵיקְבָא עַל כִּי הוּא הִיב דוֹרֵשׁ בְּאֵלוֹ
הַשְּׁעֵרוֹת וְחֻזְקֵינֵן תְּלֵי תְלִים שֶׁל הַלְכוֹת שְׂמֵשֶׁם שׁוֹרֵשׁ נִשְׂמַתוֹ. ע"פ
סוּד יֵשׁ לְמַנּוּעַ מְלַגְלַח כֵּל יְמֵי הָעוֹמֵר עַל כֵּן נְרָאָה פְּשׁוּט וּמְבוּאָר שִׁישׁ
לְהוֹהַר מְלַחְסַתְפֵר בְּכֵל זְמַן הָעוֹמֵר, וְלָכֵן אֶף עַל פִּי שִׁישׁ נוֹהֲגִים לְהַסְתַּר
בְּלִי"ג בְּעוֹמֵר וְגַם כְּשַׁחַל לְהִיּוֹת בְּרִית מִלְּחָה, אֵין אֲנַחְנוּ מְסַתְפְּרִים כִּי
אוֹתָם הַמְסַתְפְּרִים הוּא כִי עֵלָה עַל רוּחֵם כִּי מַה שְׂנַהֲנוּ שְׂלֹא לְהַסְתַּר
בִּין פֶּסַח לְעַצְרַת הוּא מִן הַטַּעֲם שְׂאֵין מְסַתְפְּרִים בִּימֵי הַאֲבָלוֹת לְפִי כִי
אֲחוּ פְּשִׁיטוֹתָ שֶׁל דְּבָרִים עַל מוֹת תְּלִמִידֵי ר' עֵיקְבָא וּבְלִי"ג פְּסוּק מְלָמוֹת
וּמַטַּעַם זֶה נַחְנוּ שְׂלֹא לִישָׂא נְשִׁים, אֲבָל אֲנַחְנוּ מְגַדִּלִים שְׂעַר כְּדִי לְהַתְקַדֵּשׁ
בְּקְרוּשָׁה עֲלוֹינָה וְלִהִיּוֹת כִּי הַיּוֹמִים הָאֵלֶּה בְּסוֹד שְׂנֵי הָעוֹמֵר מִן כְּנוֹכַר
וְלָכֵן אֵין אֲנַחְנוּ מְסַתְפְּרִים עַד הָעַצְרַת בְּשׁוּם צֵד וְאוֹפֵן שִׂיהִיָּה. אֲלֵא כִי
לְרוּב הַגְּלוּת נְסַתְמוּ וְנַעֲלַמוּ סוֹדוֹת הַתּוֹרָה מַעֲדַת בְּנֵי עַמְנוּ, וְהַרְשָׁבִי ז"ל
הִיב אֲמָר דְּהַנִּי בְּכֵלָאִי לֹא הוּוּ יְדַעֵי רוּא דִּיבְבָא וְיִלְלָא דְּתַרְוִיּוּהוּ
אֶצְטְרִיכוּ וְהוּוּ עַבְדֵי יְבָבָא וְיִלְלָא מְסַפִּיקָא וְהַרְשָׁבִי הִיב אֲמָר דְּתַרְוִיּוּהוּ
אֶצְטְרִיכוּ, וְכַמּוֹהוּ רַבִּים כְּמוֹ שְׂכַתְבַּת הַרֵב בְּסוֹד תְּפִילִין דְּרַשִׁי וְרִית ז"ל
שְׂנַרְאִים לְרַבִּים מְבִנֵי עַמְנוּ כְּתוּרָה חֲדָשָׁה עַל כִּי לֹא הֵאֲרִי אֱלֵיהֶם אוֹר
הַקְּבֵלָה הַיִּשְׂרָאֵלִי. מְנַהֵג הַמַּחְבֵּר וְהַחֲבֵרִים לְהַסְתַּר בְּמִ"ח לְעוֹמֵר
כְּמוֹהֵג מְהַרְחִיו, וּמְהַרְחִיו וְלִהִיב הִיב נוֹהֵג לְהַסְתַּר בְּיוֹם מִ"ח לְעוֹמֵר,
וּמַעַמְנוּ וְנַמְמוֹק עַמְנוּ כִּי כְּשֵׁם שִׁיּוֹם לְעוֹמֵר הוּוּ עוֹשִׂים יוֹם טוֹב מַטַּעַם שְׂבו
בְּיוֹם נַכְנֵס רִשִׁיטוֹ דְּגִדְלוֹת ב' דְּמוֹח חֲכָמָה כְּמוֹ שְׂרַמְזוֹנוּ לְעֵיל בְּנוֹסַח
הַתְּפִלָּה, וְאֶף עַל פִּי שְׂהַעֲצַמּוֹת נַכְנֵס ב' אֶף עַל פִּי כֵּן אֵינוּ חַיּוֹשׁ וְלָכֵן
מִיד שְׂנַכְנֵס הַרְשִׁיטוֹ אֲנַחְנוּ עוֹשִׂים יוֹם טוֹב וְנַחְשָׁב כְּאוֹלוֹ נַכְנֵס כּוֹלוֹ גַם
כֵּן, כֵּן הַדְּבַר הוּוּ שְׂבִיּוֹם מִ"ח לְעוֹמֵר הוּאֵיל כִּי ב' בְּיוֹם נִשְׁלַמוּ לְהַתְפַּשְׁט
הַחֲסִדִים שְׂכַדְעַת כְּמוֹח הַדְּעַת שְׂנַכְנֵס בְּשְׂבִיטוֹ שְׂלִישִׁי וְרַבִּיעִי, עַתָּה בְּשְׂבִיטוֹ
הַשְּׂבִיטוֹ נַתְּפַשְׂטוּ כְּתַפְאֵרַת דְּעוֹרֵי חֲחַסְדִים וּבְנוֹקְבָא הַגְּבוּרָה וּבְיוֹם מִ"ח
לְעוֹמֵר

לעומר נכנס הרשימו דגדלות ב' דאבא, אם כן הרי היא כמו שכבר נשלם ז"א ככל הבחינות הצריכים אליו ולכן צריך לשמוח בו ולהסיר מעליו השערות אשר המה בסוד הדינים כי כבר ז"א הוסרו מעליו בחינות הדינים וכבר הוא שלם ככל הבחינות ואין צריך להמתין עד שיכנס העצמות דגדלות ב' דאבא. ומה גם שבליל שביעי של פסח לפי שנכנס מלכות דהסוד א' ביסוד כמו שכתבנו בתפלות כבר יש הכנה לזווג ועל כן הוא יום טוב, הנה כי כן גם עתה שכבר נכנס מלכות דמלכות שבדעת ביסוד נמצא שכבר נשלמו החסדים להתפשט בגופו והוסרו הדמים והנה ש"ולם בכל מכל כל אם כן אינו יום דין

וראו להסיר השערות, וכן נהגתי וכן נהגו עמי החברים ה"י וכן ראו לנהוג . אבל דעת רבינו הרש"ף נהרש שלום דף לג. כ' ובענין הגלות בימי העומר לר"ך להזהר לשמור מאד שלא לגלח בשום אופן אללא ביום מ"ט וכמנהג האר"י זלה"ה ולא כמ"ט קלת מקובלים אחרים לגלח (ע"ב) במ"ח כי ענין המוחין של העומר בפני עצמו וענין השערות בפני עצמן ואינם דומין זל"ו וכו' יום מ"ט דשערות לא נמשכה כלל עד יום המ"ט ונשחקתה ספק גדול אם חל יום מ"ט בשבת אם מותר לגלח במ"ח ולא אפשיטא לי ולולי שהכרחיני לגלח כמעט לא הייתי מגלח גם לא התרחי לחסן לגלחן קודם שבעות בכמה ימים: [מלקט מנחת יצחק]

לקחי הפרשה לשבת – בני זכו על ידי גס המים ליראה כגבור הכובש את יצרו בקדשת תפלין.

במכילתא והמים להם חומה עשאן כמין חומה מימינם זו מוזהה ומשמאלם זו תפילין, לא אמר בשביל מוזהה שעתידין ישראל לעשות. אך כאן פ' שהמים נעשים חומה והנהגה ועל ידי המים זכו שיוקבע בהם קדושת מוזהה וקדושת תפילין. דהענין מוזהה הוא מה שהשי"ת שומר על הפתח כמ"ש (ע"י יא.) מלך בויד כו' ואלו הקב"ה עבדיו מכפנים והוא משמרן מבחוץ כו' וכעין מש"נ ופסח ה' על הפתח ולא יתן המשחית לבא וגו' המשחית היא שטן הוא מה"מ הוא יצר הרע (ב"ב סז.) אך אז הועיל רק לשעה. ומצות מוזהה היא בחינת אור מקיף וזה על ידי אמונה. וכאן נאמר ויראו העם את ה' ויאמינו בה'. יראה ואמונה, על ידי האמונה. שהאמינו שה' אחד זכו לקדושת מוזהה לבחינת אור מקיף והמים נעשה חומה מימינם קדושת אור מקיף, ועל ידי היראה זכו ומשמאלם זו תפילין שזכו על ידי גס המים ליראה להיות גבור הכובש את יצרו כקדושת תפילין של יד לשעבד תאות ומחשבות לבנו לעבודתו ית"ש, ומש"ה לא אמר בזכות מוזהה שעתידין לעשות שהמים עצמן נעשה להם חומה מימינם קדושת מוזהה ומשמאלם קדושת תפילין, דכל שזוכה לאמונה ה' אחד כשמופיע בלב הוא גם כן משומר מן החטא כד"ש (מנחות מג:) הכל בחיזוק שלא יחטא, ואחר כך (בפ' וישיבו המים) במכילתא ומנין שאף עליהם נתמלא הים חמה שנאמר והמים להם חמה א"ת חומה אלא חמה מי גרם לישראל להנצל מימינם בזכות התורה שעתידין לקבל כו' ומשמאלם זו תפלה, ד"א מימינם זו מוזהה שעתידין ישראל לעשות ומשמאלם זו תפילין. והנה בתפלה לא אמר שעתידין שכבר התפללו שנאמר ויצעקו בני ישראל אל ה' אך בתפילין למה לא אמר שעתידין ישראל לעשות, ובפשיטא י"ל דסמך ארישא דפתח במוזהה שעתידין לעשות וקאי גם אתפילין, אך יש להבין למה זכר מצות מוזהה יותר משאר מצות שעתידין לקיים, אבל הענין כמו שאמרנו שאז זכו ליראה ואמונה ותפלה בא ע"י יראה שעומד לפני המלך כמשי"נ א"ד שפתי תפתח. שם א"ד מורה על יראה כמשי"נ אם אדונים אני איה מוראי ובכ"מ נדרש לשון יראה על תפלה (ונת' מא' מ"ג). וכן תפילין של יד משמאלם מורה גם כן על יראה פחד יצחק להיות גבור הכובש יצרו כאמור. והנה מצות מוזהה עדיין לא נזכר כלל שנאמרה בפ' שמע והא"ש במשנה תורה. מה שאין כן מצות תפילין אף שלא היה להם כל הדי' פרושיות. מכל מקום כיון שנאמר למשה בפ' קדש וגו' והיה לך לאות על ידך ולזכרון בין עיניך כבר זכו לקדושת תפילין. ומשי"ה במוזהה אמר שעתידין לעשות מה שאין כן בתפילין לא אמר שעתידין לעשות שכבר הופיע בהם קדושת מצות תפילין על ידי

מאמר השי"ת והיה לך לאות וגו', וזה שזכר מצות מוזהה, רמזות מוזהה היא שזוכה להרגיש האור מקיף מהימנותא שלימותא, ועל ידי זה בטוח מן החטא ואתפני יצר הרע מתמין ועל ידי זה זכו לומר שירה אז ישיר כדאיתא (במכילתא שם) בשכר האמונה שרתה עליהם רוח הקודש ואמרו שירה. וראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל וע"י דרש שהים נתמלא עליהם חמה, לאותם שלא היה האמונה תקוע בלבם עדיין רק על ידי מוזהה שעתידין לעשות זכו לקיים, ואחר כך זכו כלם למהימנותא שלימותא ואמרו שירה וכאמור: ואיתא עוד במכילתא ריוה"ג אומר אלו אמרו ישראל על הים ה' מלך לעולם ועד לא היה אומה ולשון שולטת בהן לעולם אלא אמרו ה' ימלוך לעולם ועד לעתיד לבא. וזה הענין דב' ותקח מרים הנביאה את התוף פירש רש"י מובטחות היו צדקניות שבדור כו' והוציאו תופים ממצרים, ובמכילתא איתא הצדיקים היו מובטחים ויודעים שהקב"ה עושה להם נסים וגבורות כו' התקינו להם תופים ומחולות. וקשה למה לא יצאו הצדיקים בתופים שהתקינו להם? אך לע"ל מצינו שהקב"ה עושה מחול לצדיקים כו' וכל א' מראה באצבעו כו' (כמ"ש סוף תענית) והצדיקים היו סוברים שאחר יציאת מצרים יזכו לקבל לחות ראשונת דב' אני אמרתי אלקים אתם דלא הוו מייתי (כמ"ש ע"י ה.) והיה חירות ממה"מ ומיצר הרע שהכל א' (כמ"ש ב"ב סז.) והתקינו להם תופים ומחולות ביציאת מצרים. וכן זכו על הים לומר זה אלי כמראה באצבע. אך כיון שזרח בפיהם רוח הקודש וסיימו השירה ה' ימלוך לעולם ועד ידעו שעדיין לא הגיע הזמן וימלוך לע"ל לא יצאו עוד בתופים ומחולות שזה יהיה לעתיד. אך הצדקניות שבדור דאיתא בפירש"י שאהרן אמר פרקו נזמי הזהב אשר באזני נשיכם כדי שיתעכב הדבר ובאמת לא רצו הנשים לתן (כדאיתא בפרד"א פ' מ"ה) וכמשי"נ ויתפרקו גו' אשר באזניהם ולא קלקלו הנשים בעגל. מש"ה יצאו כל הנשים אחרי בתופים ומחולות. אף שאחר כך נתבטלו אצל האנשים שהעולם נידון אחר רובו. ובפרט נשים לגבי אנשים. מכל מקום לפי שעה יצאו במחול כמו לעתיד. והנה לשון חג פ' בתוס' (חגיגה י"ג) מלשון מחולות כמו יחוגו וינעו כשיכור. וכן פסח נקרא חג המצות. שכיון שזוכין לבער השאור שבעיסה מרקדין בתופים ומחולות יחוגו וינעו כשיכור. שהזמן בחג המצות להיות נגאלין מיד מכל וכל ובניסן עתידין להגאל (כמ"ש ר"ה יא.) והזמן ליכות למחול כמו לעתיד שיהיה כ"א מראה באצבעו. ובפרט בחג אחרון דפסח ומן קיים שזכו כ"א להיות מראה באצבעו זה אלי הזמן ליכות לגאולה ב"ב אמן: [מלקט מנחת יצחק]

פלפלין מפלפלין – בספירת העמר חותמים לעמר או בעמר ?

הת"ק א' בספירת תפ"ט סע"ג (ג) פתב שיותר נכון לומר: "בעמר", והר"ן סובר שיש לומר בקל יום: "היום קָה וְכָה לְעֵמֶר" (סוף מסכת פסחים). הרשב"א, הפלבן, ושבולי הלקט (ספין רלד) סוברים שיש לומר קלמר "לעמר". והחך ליעקב הביא בס"ק ט' את דברי הרוקח בפרוש תבות לעמר או בעמר. ודבריו תיבת "לעמר" פרושה: שהוא ליום העמר קָה וְכָה ימים. אך פתיבת "בעמר" המשמעות שונה, ופרושה שעבשו הוא

זמן העמר ולא כן הוא. כיון שזמן העמר הוא רק יום אחד בזמן הקרבית העמר ב"ט גניסון. ובסדורי המקבלים דאזלינן לשיטת הר"ש"ש או האר"י ז"ל וגם בסדור "הקדמת ישראל" שפיר המהרש"ו בנו של המהר"ח הנרשקא הוא "לעמר". ועל פי הסוד נראה שאין נפקא מנה אם אמר לעמר או בעמר מהטעם, שבתבה זו אין פגנת המשכה או רמז ולכן קל אחד יחזיק במנהגו שנהג. בשבוע הקא א"י, הנראה מדוע אין מכונים בעמר. [מלקט מנחת יצחק]

סוד תוספת שבת וסגלותיה – סוד הטבילה בערב שבת קדש המשך

א עוד כוונה אחרת. דע, כי צריך טבילה א' לפשוט בגדי חול, וטבילה אחרת לכבוד שבת, לקבל תוספות קדושה. בראשונה תכוין לאהיה דההין, ג' מקוה. ובשניה תכוין, לשמות אהיה יהי, ולז' שמות שלהם, הם סוד שבת. ותכוין, כי באלו הו' שמות יש ה' יודין, הרי ג', וב' השמות עצמן אהיה יהי הם מ"ב, הכל ג' ימים. ובעלייתך מן הטבילה,

תכוין לד' היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, ולג' אהיה דיודין דההין דאלפין, שהם ג' תרפ"ז. תוסף עליהם שם י"ה הרי הכל בני' שבת, כי סוד שבת הוא עליית ז"ן באו"א, ואז הוא סוד י"ה. ובבוקר טבילה א', ותכוין בה ענין תרפ"ז וי"ה, שהוא שבת, וטבילה עצמה: והנה כבר בארנו, שבכל ע"ש יטבול אדם לקבל תוספת שבת, וכבר בארנו שצ"ח

שצריך לטבול ב' טבילות – א' לפשוט בגדי חול מעליו. והב', להמשיך עליו תוספות שבת. ושמעתי מן מר"י ארז"ן, ששמע ממורי ולה"ה, שאם הוא בעל קרי, צריך שיטבול ג' פ – א', להסיר

הטומאה. ב', להסיר בגדי חול. ג', תוספות שבת. וכשהיה עולה מורי ז"ל מן הטבילה, לא היה מננב עצמו במטפחת וכיוצא, כי הם מימי שבת, וראוי הגוף לשוב אותן. פני עז חיים עזר הגזנת [מלקט מנחת יצחק]

”יהב ליה ידיה, ואוקמיה” לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא זצ”ל

הנהגה תהלות לאל עליון זכה אותנו ה' יתברך להוסיף מדור הדש שהתחלנו בס"ד זה מכבר, שמפירתו הפשוטה להלהיב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיגות "שלא נדע" הכל לא מדילי אלא מרוב האזון המפרסם בנגלה ובנסתר בוצינא קדישא חסידא ופרישא בנן של קדושים כקש"ת מוהר"ר יצחק יהודה יחיאל ספרין זצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל הברכה" האדמו"ר מקאמרנא איש קדוש וכל ר"ז לא אגנים לה, שופך אור הדש ומצחצח וחדושים שלא שמעתם און ביאורים נפלאים מזויות שונות המשללבים את הלב ומגלים רק טפח מאור תורתו הזורח תורת אמת, ובאמת שיש בדבריו הרבה משנים בקבלה, ודבריו דברים עמוקים, אף החלק העקרי שנתמקד בו כמדור זה הוא לשונו הנהגה ואהבת ישראל ללא גבול, לשונות של עידוד ותמיכה, הקלה רף ולטוף נפשות פצועות הנזקקות כל כך ליחס של אבא אוהב ותומך, ונטוע תקנה, והתחלה חדשה. ואור הדש מפציע ומרפא ומחדש את הבריות בחיות הדשה ולב שמת, ובטוחני שגם מי שלא מבין בסוד הענינים, ומצא מרגוע לנפשו וכו"ש מי שפבר בא בסודם של דברים ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות וקבריה חדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו אהבה שבעט שכן תמותה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמו"ר ממש מלוח אותה יד ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ולהתבק בו יתברך. ומעתה, יש להתחזק ולהוסיף קדשה ובפרט בזמן הזה כשפבר נכנסו לתוקפם ימי העמר עקר ההכנה להרבות בשמחה ולהתכונן אל השיא הג השבועות מתן תורה, ולכן יש לנצל הזדמנות פז זאת להתקרב אל ה' יתברך, בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כדי שנוכל לצאת עם "פעקאלע" וה' יהיה בעזרנו. זו ההקדמה תשאר בכל שבוע, או אם אתה כבר מכיר, פשוט דלג לעיקר התוכן... והפעם... וחירות ערב רב לפניך

כל תשוקת הערב הרב לקפוץ בראש – הרה"ק מסאסוב כל מה שיש בקדושה יש נגדו בסטרא אחרא, הצדיקים כפופים לפני הסטרא אחרא כי דרכם צלחה – הבעל שם טוב הק' זי"ע יש מפורסמים שמפרסם אותם הס"מ – ראש דסטרא אחרא עולה לגדולה פתאום, אבל ראש דקדושה לאו בשעתא חדא – הרה"ק מלובלין בהאי פחדא יתיב שמה אינו צדיק – כל צדיק צריך לבקש רחמים על עצמו – וכן כל אחד צריך לבקש רחמים על עצמו – וכן כל אחד צריך לבקש רחמים שיתקשר לצדיק אמת וינצל מראשי הערב רב קום עשה לנו כל תשוקת הערב רב עד היום נתנה ראש ששורשם מראש כידוע, ולכן כל הפצם לעלות בראש וראשון, והם מקליפות נוגה ועושין לעצמם, ראש ולענה, שהוא שר יהודי, מקליפת נוגה, ואמר הצה"ק ר' משה לייב מסאסוב ראשי תיבות ע"ז א"ז ל"ז זה לעומת זה עשה אלוקים, ממש בדומה שיהיו שניהן שוין במראה ובקומה ובדמים שיש רבנים, ורבי, ושוחט, וחזן, וצדיק מסטרא הנוגה קליפה קשה נגד כל אלו שיש בסטרא דקדושה והם צרעת ממארת וצדיקיא אתכפייא קמיהו כי דרכם צלחה ובקעה, (עיין בספר דמ"א) משם מרן הריב"ש טוב שיש מפורסמים שמפרסם אותם הס"מ הרשע עיין שם, וכל ראשים של ערב רב כתבי בהו קום בשעתא חדא יש לו קימה פתאום, אבל ראש דקדושת ישראל לאו בזמנא חדא וכו', אבל לעשו בזמנא חדא נהיר ליה, וכך הם הערב רב וזה קום של ערב רב בשעתא חדא ונעשה אותך לראש וכל אלה ענינים אחי וחביבי לא נגלה אלא לבוחן לבות וכליות, ואתה בני חלילה לא תהרהר אחר שום צדיק וראש הדור ולא אחר רב ותלמיד חכם וכו', וכולם יהיו בעיניך צדיקים וקדושים, ומאי נפקא מינה ממה שכתבתי זה למיביעא רחמי הן כל צדיק בדורו, והן המון ישראל, כמו שהזכיר אותנו רבינו הקדוש מלובלין להשפיל עצמו ולעשות תשובה קודם כל תורה ותפלה, כמו ששמע ממנו תלמיד אחד שאחר חצות קודם לימודו, אמר רבונו של עולם אפשר אני מן אותן שכתוב עליהם מה לך לספר חוקי, והתמרמר מאוד והאריך בדברי ריצוי ובכיה ותחנונים וכן אמר אין גרוע בעולם כמותי, אפילו אם יאמר לי מלאך השם שאני צדיק איני מאמין לו, ואם יאמר לי הקדוש ברוך הוא בעצמו שאני צדיק, אאמין לו על אותו רגע ולא יותר כי בנקל יוכל לדחות לשאול תהתית וכו', ועל יהיה לבבו נשבר לאלף שברים,

וכן נפקא מינה להמון מישראל שיבקשו רחמים מבעל הרחמים שיעורר לבבם להתקשר לצדיק אמת מן הקדושה ולא יהי להם התקשרות עם ראשי ערב רב מראין עצמם צדיק וחסידים פרוש וקדוש יושב ומתענה בטלית ותפילין לומד כל היום, מראה עצמו שאינו יודע כלל מטוב העולם ואינו נהנה מעולם הזה משם דבר, וה' יציל אותנו מכל אלה נגעי בני אדם והם ראשי הדור, ובאמת כל כך הוא בהעלם מן השמים כדי שיהיה בחירה חפשית עד שאין להם היכר בשום דבר אלא ניכר ונגלה לבוחן לבות וכליות ולא לשום נמצא בעולם, וחלילה להרהר שום הרהור ומכל שכן איזה דיבור נגד ראשי ישראל חלילה וחלילה כי כולם בעינינו צדיקים וקדושים עליונים ראשי הדור תלמידי חכמים, ה' יגביה מולם עד לרום, ואין שום נפקא מינה מדברינו אלא למיבעי רחמי, ע"כ דנא מן קדם אלקא דשמיא בבכיות ותחנונים, עכ"ל. (היכל הברכה פרשת תשא) הערב רב אומרים נתנה ראש – צריך להתפלל הרבה שלא ימשך אחריהם שלא יפול לצרה עמוקה בלי תקומה – הרה"ק מזידיטשוב זי"ע היה מפתח מאוד שמה הוא מקליפת נוגה כי תשא את ראש בני ישראל, כי יש כמה ראשים מערב רב ומקליפת נוגה ואינון קיימין רישין דעמא וצדיקיא אתכפיין קמיהו והאי רישא בעפרא בלי, וערב רב אומרים נתנה ראש, ויש ראשים הרבה מושכין לדרכים שונים והם מורידים הדבקים בהם לבאר שחת, כמבואר (בתולדות) בשם מרן הקדוש האלוקי ריב"ש טוב, וצריך להתפלל הרבה לפני המקום שלנו לא ימשוך אחריהם כי יפול חלילה לבור צרה עמוקה בלי תקומה חלילה וכו', ובפירושו אמר לי דודי רבינו איש אלוקים מוהר"ן זי"ע (מזידיטשוב בעל עשרת צביו) בזה הלשון אייזיק בני הידעת כשהייתי בן ארבעים שנה עדיין הייתי מפתח האם אפשר אני עדיין מקלי" נגה, ונתכרכמו פני מאד כי מנעורי גדלתי על חיקו והייתי מכירו במדריגות קדושות נפלא הפלא ופלא מדרגות רמות, והשיב לי למה חרדת כל כך הגם עתה ובכל רגע אני מפתח הרבה מזה ולמה אתה מתמיה על זה, והוא מקרא מלא ואיש כי ימרט ראשו שנפלו לו כל שערות ראשו מחמת יראה ופחד השי"ת בוודאי טהור הוא, כי הוא מדריגה גדולה, לא יזכה בזה אלא מופלג בקדושה וטהרה כמו שהיה לר' חייקא המדורי אף על פי כן אחר כל הגדולה הזאת כתיב כי יהיה בו ננע לבן הארמי ארמדם עשו הרשע ונלכד בנדולות, איש צרוע הוא טמא הוא טמא יטמאנו הכהן, בראשו שהוא ראש ישראל שם אחו בו נגעו קליפת נוגה ונדחה משני עולמות רחמנא ליצלן, ועל זה ידו כל הדווים וישפך דמעה כנחל שיציל נפשו מקליפת טעות של נוגה ומראשים שלו שדין יהודאין ומלך עליון ירחם עלינו ויוציאנו מאפילה לאורה וישבור עול הגלות מעל צווארינו אמן כן יהי רצון. (היכל הברכה פרשת תשא) נגד הצדיק יש רמאי שד יהודי עושה נפלאות מצד קליפת ונה כדי שיהא הבחירה חפשית – אם אתה מעורב טוב ברע תמשך אליו כמו שיהיה צדיק וקדוש שיאיר אור אהבה ויראה אש שורף בלב בני אדם לתורה ולתפלה ולמצוות ולמעשים טובים, כן יהיה נגדו רמאי אשר לבו מלא הושך אין בו לא אהבה ולא יראה ומראה עצמו קדוש ופרוש וימשיך רוב בני אדם אצלו, ומעתה יהיה הבחירה חפשית לדבק עצמו אל אור עליון צדיק אמיתי או לילך אל השקר והרמאות שד יהודי וכו', נמצא ענין חלום שמדבר דברי עתידות ועושה מופתים מצד קליפת נוגה וכו' וכן יש נביא מבחינה זאת, וזהו כי יקום בקרבך נביא או חולם חלום וכו' יש בו ואו נהירו דקיק וכו' והוא קם בקרבך על ידי שאתה הולך בטעות וברמאות בהבל עולם הזה כך קם עליך רישא דדהבא שזה הראש הוא רע גמור כמו שאירע לכת ארורה רעים והטאים על ידי הראש שלהם הארור והטמא שהטעה אלפים ורבבות מישראל וכו' וזה בא לו על ידי כעס וגאווה ושקר ורמאות והשתררות הרע נפל לבאר שחת שאין לו תקומה ותיקון לעולם עולמים וכו' ואם אתה מעורב טוב ורע בשקר תמשך לשד יהודי העושה לך נפלאות בכל עת ומדבר מצד ואו טוב שבנוגה דברי עתידות ונפלאות. (היכל הברכה פרשת ראה י, ב) יש מתנאה ועושה עצמו אלוה – רוצה להכניע הכל תחתיו – סובר שהוא גאון עולם וראש של כל בני

הגולה

הגולה ומהפך דברי אלוקים חיים – יש בו כל סימני טומאה יש מתנאה ועושה עצמו אלוה כמ"ש הקדמונים מועמים המה בעולם שאינם עושים עצמם בגאווה שלום אל נכר כפרעה הרשע וכחירם וכיואש מלך יהודה שהרג זכריה הנביא על ידי שעשה עצמו אלוה והתיר להרנו ביום הכיפורים שחל להיות בשבת והוא שאת בסימני טומאה, ויש מתנאים עצמו בתורה ובדיבור ועל ידי פנס המחשבה בניאות אין אני והוא יכולין לדור ונעשה אל אחר עמלק שאת התנשאות הרע, ונעשה כספחת שמשותק שהכל יספחו אליו והוא יהיה רב ורבי וראש וזנב וסובר בודון לבו שהוא גאון עולם וכל הדור מפלים אליו ראש כל בני הגולה, והעני הזה אפילו צורתא דשמעתתא אינו יודע אלא להפך דברי אלוקים חיים, פוסק פסקים לא טובים, ויש מתנאים כאנשי שם בהרת עוזה כשלג עם סימני טומאה עולה במקומה מלך עליון יאיר עינינו ויצילנו מכל מעות אמן. (וזהו חי בראשית דף ק"א ע"ה) הרה"ק ר' אליעזר מקמארנא זי"ע היצר מפתה לאדם להתנהג בפרישות ולעסוק בתורה יומם ולילה ובאמת הוא מקליפת נוגה – והסימן בזה כשיסבור בכל העולם וכולם כבהמות נדמו לפניו – אין לפרוש מן הבריות אלא כשאין הולכים בדרך השם אל תפרוש מן הציבור. לכאורה נראה מי שיושב לבדו הוא ולא ישתתף עם בני אדם הישראלים הוא איש קדוש ומלאך אלוקים ומי שהוא פרוש בזה ולא יחטא ולא יעשה שום רע כי לא ראה ולא שמע רע בני אדם ובוודאי הוא נקרא עבד ה', לזה יחשבו רבים וגדולי דעות שהפרישות הוא דרך קדושה שאין למעלה מזה כי כל הרעות הבא לאדם הוא מצד שנשתתף עם בני אדם והא ראייה כי כאשר החל האדם לרוב על פני האדמה נתערבו אלו עם אלו ונולדו התאוה והקנאה והכבוד כנודע לזה יהיוקו רבים וגדולה דעות שהפרישות הוא דבר חשוב לפני השי"ת אין לשיעור, וראוי ונכון והגון להלך בדרך הזה, על זה בא התנא הלל ואמר שהוא אינו כן אחר שהפרישות והתבודדות מבני אדם אי אפשר שלא יחטא והוא בלי הרגשה כלל כדכתיב לא טוב היות האדם לבדו. וכן שמעתי מאממר זל"ה שסיפר בשם רבינו אלוקי רבי אלימלך זל"ה שפעם אחת בא לפניו איש הגון וחשוב לפני עצמו וגם גדול בתורה היה ובא לפני רבינו אלוקי הגיל ולא היה נותן לו רבו שום שלום ואיש חשוב כזה היה מתנהג בביתו בכל עשיותיו בהסתר גדול וכן היה יושב לבדו גם כן בהסתר גדול ואמר לו רבינו הקדוש הגיל קודם שנתן לו שלום: אם יסתר איש במסתרים ואני לא אראנו נאם ה' הלא את השמים ואת הארץ אני מלא נאם ה' (ירמיה כ"ג כ"ב) היה דוחה אותה בשתי ידיים עד שבא לשכל הו"ך וישב בתשובה שלימה על זה, אחר כך היה נכנס לרבינו ליתן לו שלום וכו', ע"כ. וכן כתב אממר זל"ה בספרו היכל הברכה (פרשת בלק כ"ג א') עיקר היהודי הוא מדות טובות, וצריך בר ישראל בדיקה וחיופוש הרבה כי היצר הרע מפתה לאיש ישראל להיות פרוש בעיני הבריות להסתר עצמו מבני אדם להיות עוסק בתורה יום ולילה במלית ותפילין כל היום ולספק עצמו במעט לחם ומים בוודאי אם הוא מצד הטוב כמו רבי שמעון בר יוחאי קדוש יאמר לו, אבל לפעמים רובו ככולו אין זה אלא מקליפות נוגה עצת היצר שבו לבדו, ולא עוד שהוא עוסק בתורה בלתי אהבה ויראה ודביקות אלא יושב בקרירות היצר שלו כדי שיהיה פורש מכל עניני עולם הזה ובפניה דקה שלו אינו מרגיש כלל והסימן שאינו מצד דקדושה כשיסבור הוא עצמו

שאין כמותו בעולם צדיק וקדוש כזה, וכל בני העולם בעיניו לבד כבהמות נדמו לפניו והוא אינו יודע שהדרך הזה הוא עצמו נסות הרוח של ירעבם בן נבט שיושב כל יום במלית ותפילין ותחתיו תעמוד הבהרת פשתה הצרבת לעורר מדנים ומחלוקת ושנאה וקנאה לדבר סרה על כל בני ישראל, ובפרט על שאר הצדיקים קדושים והחסידים באמת לשמה דקדושה בריך הוא עיין שם. לזה אמרו רבותינו וזכרונם לברכה (לקמן פרק ד' מ"א) איזה חכם הלומד מכל האדם היינו בהתחברות בבני אדם ישראלים או לומד מכל אדם ולא עוד אפילו תאמר שהפרוש הזה אינו עושה עבירה בפרהסיא אבל מצוות גם כן אינו עושה ולא מיבעיא שהאיש הפרוש הזה הוא אינו בתואר צדיק דקדושה ולא רשע בפרהסיא אלא הוא בתואר בהמה נסה הגדלה בעיר הנקרא שור הבר, ועוד שהתגבר עליו המרה שחורה שהוא מדה רעה גרועה יותר מכל מדות שבעולם וידמה לעצמו איזה צורות מפסידות שאינו דקדושה כמו שיקרה בכמה אנשים שהם חלושי הדעת היושבים לבדם, לכן על זה הזהיר הלל התנא ואמר אל תפרוש מן הציבור, אבל אם רואה אדם שאנשי בני ביתו ואנשי עירו הם רעים והטאים מאוד, ודרך דקדושה היא שנראה בעיניהם, אזי טוב לו ולזרעו אחריו שישב דווקא לבדו בפרישות גדול, כמו שכתב הרמב"ם (הל' דעות פרק ו' הלכה א'), נמצא שזוהו שאמר התנא הלל אל תפרוש מן הציבור אלא בדוחק גדול שאין לו שום ברירה אחרת. וכן ביתו מ"ד אופן י"ג דף ר"ט. מעשה נורא מחסיד א' שנתפס לרשות הסמא אחרא וניצל בזכות רבו הקדוש ר' מענדילי מרימנוב זי"ע פעם אחת ישבו החסידים במסבת מרעים יהודי, בדרך החסידים הקדמונים, וסיפרו סיפורי צדיקים, ופתאום בא והופיע לפניהם רבם האדמו"ר בעל צמח צדק מליובאוויטש וצוק"ל, ושאלם מאיזו צדיק אתם מדברים כעת, וענו ואמרנו לו שמדברים כעת מר"ר מענדילי מרימנוב וצוק"ל, והם ישבו לפני נר אחד קטון בימים ההם, אמר להם הצמח צדק, כשמדברין מהרבי מענדילי צריכין להדליק הרבה נרות, כי הוא היה צדיק אמת, ואור אמת, וכמובן שתיכף הביאו הרבה נרות שמה והדליקו אותם, ונתמלא הבית אורה, ואז ישב עצמו הצמח צדק בתוך סגל החבורה, ופתח ואמר, אספרה לכם מי היה הרבי רבי מענדילי מרימנוב נשמתו עדן. בעיר רימנוב היה שו"ב תלמיד חכם גדול ומוהל מפורסם, ומאנשי המעלה ודעה, ואמר לו הרבי הרמ"מ שיהיה בנפשו מאוד, כי החיצונים ר"ל רודפים אחריו להשיגו, השו"ב הלז לא שם ללבו דברי הרבי, והרבי הרמ"מ כשהרגיש שהשו"ב לא שם על לבו דברי הרבי, ופעם אחת הזמינו את השו"ב לאיזו כפר הסמוך, שיהיה שם מוהל, השו"ב נסע שמה עם העגלה שהביאו לו, וכאשר אך יצא מהעיר, נטה הבעל עגלה מדרך הרבים, ונסע ביערות, השו"ב הרגיש, כי הוא נוסע בדרך לא ישר, ושאל את בעלי העגלה אולי תועה הוא בדרך, ענהו בעל העגלה הנה תיכף נבואה להמקום, ונסעו עמוק עמוק ביערות, ומדלגים על ההרים, ומקפצים על הנבעות, ופתאום באו אל איזה בית וירדו שם, ואז הרגיש השו"ב וגם ראה עתה בעיניו באיזה מקום הרי הוא עתה שהוא במקום לא מהור, והבין אזוהרת הרבי שהזוהירו כמה פעמים, והתחרט על שלא שם לבו לדברי קדשו, אבל לא היה שום עצה לסור משם, ונכנס לבית שם לעת ערב, ואמר שרוצה לראות את הילד, והראו לו את הילד... המשך בשבוע הבא א"י

[מלקט מנחת יצחק]

מְהֵאֲהַבְתִּי תוֹרַתְךָ – סְפִירַת הָעֵמֶר מְדַאֲרֵיתָא אוּ מְדַרְבְּנָן נִפְקִי מִיִּשְׁבּוֹב ע"פ הַסּוּד

בְּזֶמַן הַזֶּה מְשִׁתִּי סְבוּת: א. שֶׁהַסְּפִירָה הַיָּא רַק זָכַר לְמַקְדָּשׁ, שֶׁהָרִי אֵין מְצוּת הַבָּאָה וְאֵין מְצוּת קָרְבַן הָעֵמֶר (בְּעוֹנֵינֵינוּ). ב. מִמְחַלְקֵתָם שֶׁם בְּמִנְחוֹת. וְגַם רַבְּנֵי יִרְחָם (נְתִיב ה' חֵלֶק רְבִיעִי דָּף מִד ע"ג) הִבִּיא דַעַת רַב הָאֵי גְאוּן שֶׁהַסְּפִירָה בְּזֶמַן הַזֶּה מְדַרְבְּנָן וְחִדָּשׁ שֶׁהַסְּפִירָה יֵשׁ בָּהּ רְמֵז לִימּוֹת הַמְּשִׁיחַ עֵין עֲלֵיו שֶׁם לְשׁוֹנוֹ הַשְּׁהוּרָה. אִם בֵּן לְדַעַת רֹב הָרְאוּשֵׁינִים שֶׁסְּפִירַת הָעֵמֶר שׂוֹכֶת לְבַנְיָן בֵּית הַמַּקְדָּשׁ וְכֵן שֶׁתִּקְרַב לְבֵן מְצוּת סְפִירַת הָעֵמֶר הַיָּא מְדַרְבְּנָן. וְלַעֲמֵתָם הַרְמַבְּ"ם (הַלְכוּת תְּמִידִין וּמוֹסְפִין פָּרָק ז' הַלָּכָה כ"ב) וְסִיעָתוֹ סוֹבְרִים שֶׁמְצוּת סְפִירַת הָעֵמֶר הַיָּא מְדַאֲרֵיתָא וְנוֹהֶגֶת בְּכָל הַזְּמַנִּים, וְלִשְׁפִיטָתָהּ אֵין קָשָׁר בֵּין מְצוּת הַקָּרְבַּת קָרְבַן הַשְּׁעוּרִים שֶׁל הָעֵמֶר לְבֵין סְפִירַת הָעֵמֶר, וּמִסְבִּיר הַרְמַבְּ"ם שֶׁסְּפִירַת הָעֵמֶר תְּכַלִּיתָה לְסַפֵּר מ"ט יָמִים מִט"ו נִסָּן כְּדִי לְדַעַת מְתֵי שׁוֹבְתִים בְּיוֹם הַחֲמִשִּׁים שֶׁהוּא חֵג הַשְּׁבוּעוֹת, וְזֶה רַק כְּדִי לְדַעַת מְתֵי יְחוּל הַרְגֵל לְלֹא קָשָׁר לְקַרְבְּנוֹת שֶׁקָּרְבִים בְּיוֹם ט"ו וּבְיוֹם ו' בְּסִינּוֹ, יַעַן כְּרַגְלָהּ שֶׁהוּא חֵג הַשְּׁבוּעוֹת בּוֹ צָרִיךְ לְשַׁבּוֹת

הַתְּנַפְקָא מִנָּה עַל פִּי הַפְּשֻׁט הַיָּא בְּנִסָּח "הַלְשֵׁם יְחוּד" הָאֵם לֹאמַר: "תְּרִינִי בָּא לְקִים מְצוּת (עֲשֵׂה) שֶׁל סְפִירַת הָעֵמֶר אוּ שְׂמָא יֵשׁ לְהַשְׁמִיט אֶת תְּכַת "עֲשֵׂה". וְעַל פִּי הַסּוּד יֵשׁ לְבָרַר בְּדַעַת הַרְשָׁ"שׁ וְצִ"ל הֵיכָן תְּקוּנָה שֶׁל מְצוּת זוּ בְּזוּ"ן הַגְּדוּלִים (בְּדַאֲרֵיתָא) אוּ בְּזוּ"ן הַקְּטַנִּים (בְּדַרְבְּנָן), מְקוּר הַדְּבָרִים בְּמִסְכַּת מִנְחוֹת דָּף סו': "נֹפֵא אָמַר אֲבִי מְצוּת לְמִנֵּי יוֹמֵי וּמְצוּת לְמִנֵּי שְׁבוּעֵי, רַבְּנָן דְּבִי רַב אֲשִׁי מְנוּ יוֹמֵי וּמְנוּ שְׁבוּעֵי, אָמִימַר מְנֵי יוֹמֵי וְלֹא מְנֵי שְׁבוּעֵי אָמַר זָכַר לְמַקְדָּשׁ הוּא" ע"כ. וְעֵין שֶׁם דְּלַדַּעַת רִשִׁי הַסְּפִירָה לֹא חוֹבָה הַיָּא, לְאַחַר שֶׁתִּקְרַב בֵּית הַמַּקְדָּשׁ (בְּעוֹנֵנוֹת) אִם בֵּן זָכַר לְמַקְדָּשׁ בְּעֵלְמָא הוּא, וְלָכֵן בְּסְפִירַת הַיָּמִים סָגִי. וְלַדַּעַת הַתּוֹסְפוֹת שֶׁחִדָּשׁוּ בְּדַעַת אָמִימַר שְׂאָמַר שֶׁהַסְּפִירָה הַיָּא רַק זָכַר לְמַקְדָּשׁ, וְכֵן שֶׁתִּקְרַב הַיָּמִי, יִרְדָּה מְעַלַּת מְצוּת סְפִירַת הָעֵמֶר מְדַאֲרֵיתָא לְדַרְבְּנָן, וְלָכֵן כְּתוּב דְּנִרְאָה שֶׁבְּסִפְסַף חֲשִׁכָה דְּהֵינֵי בֵּין הַשְּׁמִשׁוֹת וְכוּל לְבָרַךְ, וְאֵינוֹ צָרִיךְ לְהַמְתִּין עַד שֶׁיֵּהָא לְיִלְהָ וְדֵאֵי, בֵּין שֶׁהוּא סִפְסַף דְּרַבְּנָן וְכוּ'. וּמִכָּאֵן סְבַרְתָּ רַב הָרְאוּשֵׁינִים שֶׁסְּפִירַת הָעֵמֶר מְדַרְבְּנָן

עמו ישראל ממצרים פתח דברו ואיר למשה רבנו ע"ה "כהוציאך את העם ממצרים תעבדו את האלהים" וכו' דהינו ששך להם התורה הנעמיה, וצוה הוא לספר מ"ט מימים שהם ימי המשיח השדוכין כדי לקבל שחר על דבר שפנוי, חזין משכר קבלתם. לכן בהגיע הזמן לספר מ"ט יום לכוננה האמורה וכבר רזיל נתנו טעם לשיבת לז' שבועות עזין בספריהם. וכן כתב רבנו הרב המורה והחלק ג' פרק מ"ג ושבעות הוא יום מתן תורה ולתגדיל היום שהוא גמנו הימים מן המועד הראשון אליו כמו שפמתינן בו הנאמן שבאורכו שהוא מונה היום וגם השעות וזאת היא סוד ספירת העמר מיום צאתנו מן מצרים עד יום מתן תורה. נפלא! אבל עדין יש לנו להבין את הרמק"ם וסיעתו אבי העזרי, והמרדכי שפוכרים שמצות ספירת העמר היא מדאורייתא, לאחר שראינו ששיטת רב הפוסקים שספירת העמר בזמן הזה היא מדרבנן, וכן הלכה רוחתה, וכן פסק מר"ן השו"ע ז"ל, ויש להבין מהו היסוד של הרמק"ם וסיעתו. וראיתי להביא כאן את תרומת הנפלא ונכון לאמיתתה של תורה של הרב הקסיד חו"ר מסעוד הכהן אלהדאד זצ"ל (נולד: 1820 ה'תקפ"ה בקרוקו גפ" כ"ד בסיון ה'תרכ"ז 24 ביוני 1927 (בגיל 107 בערך) היה ראש ישיבת המקובלים בית אל בהצני יבולן) בספרו "שמחת בה"ן" (סימן צ"ו ע"ז ע"ג) שחלק והסביר שאכן דעת הר"ש"ש סובר בדעת רב הפוסקים שספירה בזמן הזה היא מדרבנן, אך שרשה נשאר בגבהי מרומים במקום עליון שהוא דאורייתא. ואפלו שחרב בית המקדש, אין המצוה יורדת מגדלתה בשרשה. והשרש נשאר בקדשתו בשהיה. והראיה לכך היא די פשוטה, שצנעם ירדת המצוה לדעת רב הפוסקים, מדאורייתא לדרבנן, היא רק בעצם מעשה קרבן העמר והקאתו, אך הכונה במחשבה ודבור המעשה מן המעשה לריום מעלתם, אינם מקבילים לחוף ובטיל בתקונם בבחינה המתקנת אליהם ונשארו בקדשתם. ולכן אע"פ שחרב הבית בעונות עדין וכולים אנהנו להמשיך את חלק הכונה והמחשבה והדבור במצות ספירת העמר. ואם כן ששרש המצוה נשאר בשלמותו ובקדשתו, וידיעה זו בשלעצמה היא עדין וחזק גדול ורואים כמה אוהב אותנו הקב"ה גלה לנו על ידי הצדיקים את החדוש הנפלא הזה שהשרש נשאר בקדשתו ונשמעת מהנאון הרב פנהם ברנל שליט"א שכתב סובר גם הרב הנאון מבריסק זצ"ל) מוכן מעתה דעת הרמק"ם וסיעתו הסוברים שמצות ספירת העמר דאורייתא. וכן סובר מורנו הר"ש"ש שכל דבריו הם דברי אלקים חיים וכן כתב התורת חכם (נ"ד כ"ד). ומעתה יש ללמוד שדעת רבותינו המקובלים שספירת העמר היא מדאורייתא ועו כי בשרשה הוא מדאורייתא ומתקנת בזו"ן הגדולים כמו כל מצות עשה דאורייתא. ולכן אין להשיט מנפס"ה הל"ש: "חוד" את תבת "עשה" שבסודור, ביין שבפעל תקון המצוה היא בשרשה העליון שהוא זו"ן הגדולים הנקראת "מצות עשה". וגם המקבילים וספיקו שמצות ספירת העמר היא מדרבנן דלא בהרמק"ם לפי המציאות בזמננו אך שרש המצוה נשאר בשהיה בקדשתו. המשיך בשבוע הבא א"י..."

ממלאכה כדכתיב בתורה. ואולינו לשיטתיה אבי העזרי בסימן תקכ"ו ע"ז עליו שם, שפוצר בברכה פתיחה ותתימה בתורת וראי. ע"ז שם. ומשמע שמהמיר בזה שפוצר שספירת העמר היא מדאורייתא. והמרדכי במסכת מגילה ופרק ב סימן תת"ג) גם הוא למד מדלא איפשיטיה אי אולינו בחר פתיחה או בחר חתימה, וחזק את דבריו להחמיר בדאורייתא מפרק מי שמתו וברכות דף כ"א ע"א) שהמסתפק אם אמר "אמת ויציב" או לא, חוזר. קסבר "אמת ויציב" דאורייתא וחוזר ואומר "אמת ויציב", ואין בו ברכה לבטלה. וכן הוא תרין בספירת העמר דאורייתא, וכדי להסביר טעמו של דבר שצנעו ה' יתברך לספר ספירת העמר שבע שבועות במצות ספירת העמר נביא כמה נרגזים מספר "אשל אברהם" להרב המקבל האלקי רבי אברהם טוביאנה זצ"ל. וז"ל: טעם המצוה הזאת רצה הקב"ה לזכות את ישראל על ידי התורה והמצוה לכן נתן להם מצוה שעל ידה זוכים בעולם הזה בעולם הבא. ולעמדת הרמק"ם והלכות המידות ומוספין פרק ז' הלכה כ"ב) וסיעתו סוברים שמצות ספירת העמר היא מדאורייתא ונוהגת בכל הזמנים, ולשיטתה אין קשר בין מצות הקרבנות קרבן השעורים של העמר לבין ספירת העמר, ומסביר הרמק"ם שספירת העמר תכליתה לספר מ"ט ימים ממ"ז ניסן כדי לדעת מתי שוכתים ביום החמשים שהוא חג השבועות, וזה רק כדי לדעת מתי יחול הרגל ללא קשר לקרבנות שנקרבים ביום מ"ז וביום ו' בסיון, ועו ברנל שהוא חג השבועות בו צריך לשבות ממלאכה כדכתיב בתורה. ואולינו לשיטתיה אבי העזרי בסימן תקכ"ו ע"ז עליו שם, שפוצר בברכה פתיחה ותתימה בתורת וראי. ע"ז שם. ומשמע שמהמיר בזה שפוצר שספירת העמר היא מדאורייתא. והמרדכי במסכת מגילה ופרק ב סימן תת"ג) גם הוא למד מדלא איפשיטיה אי אולינו בחר פתיחה או בחר חתימה, וחזק את דבריו להחמיר בדאורייתא מפרק מי שמתו וברכות דף כ"א ע"א) שהמסתפק אם אמר "אמת ויציב" או לא, חוזר. קסבר "אמת ויציב" דאורייתא וחוזר ואומר "אמת ויציב", ואין בו ברכה לבטלה. וכן הוא תרין בספירת העמר דאורייתא, וכדי להסביר טעמו של דבר שצנעו ה' יתברך לספר ספירת העמר שבע שבועות במצות ספירת העמר נביא כמה נרגזים מספר "אשל אברהם" להרב המקבל האלקי רבי אברהם טוביאנה זצ"ל. וז"ל: טעם המצוה הזאת רצה הקב"ה לזכות את ישראל על ידי התורה והמצוה לכן נתן להם מצוה שעל ידה זוכים בעולם הזה בעולם הבא. קודם קבלת התורה על הר סיני. והוא משל למה הדבר דומה, למלך אחד שצא דבר שלטון מפיו ליתן מתנה אחת השוכה ונקרה לזמן פלוני לאיש אחד שהיה אוהב למלך, וכשמוע האיש האוהב המתנה האמורה ואת יקר תפארת גדלתה, היה מונה בכל יום ויום מתי תבא לידו ויוכה בה. או אפשר לומר שלמלך א' היתה לו בת ושדכה לאיש א' חשוב לתשלום הזמן הנז' שהוא ג' חדשים. והנה אותו האיש בשמעו שהמשיך השדוכין, ההוא לתשלום הזמן הנז' כל יום ויום היה מונה כמי שמונה מרגליות לפי שהוא מצפה ומחיל מתי תבוא אליו להיות עמו בתדורו. הנה כי כן בזמן שהוא יתברך הוציא את

מה-אהבתי תורתך הטעם שאומרים "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו אמן"

והנה עתה שנתרב בעונותינו הרבים, ואין בנו כוח להמשיכו. לכן אנהנו אומרים אחר ברכת העמר: "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו", ועל ידי כן נתקן איתו תקון בבחינת אור הפנימי (סדור הר"ש"ש). והקשר הוא בדאמננו שבשרש הכל נשאר בשהיה ואמירת הרחמן הוא כנגד קרבן העמר ומתקן משהו באור הפנימי ולכן גדולה מעלתו) ע"כ. ואמנם יש קצת שנוי נסחאות באמירת הרחמן ומורי ורבי הרב שמואל דר"ז זצ"ל דעתו בהנ"ל להוסיף גפסח התבות "בנין עולם" וככה אני נוהג לומר: "הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה בנין עולם במהרה בימינו אמן"

יש מרבתינו המפרשים שתמהו על אמירת נסח "הרחמן" אחרי הספירה, והקשו מה ענין זה אצל זה? ובספר שבולי הלקט השיב להם וזה לשונו ואחר כך אומר: ייחי רצון מלפניך השם אלקינו ואלוקי אבותינו שתשיב עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו". יש תמהים וכי מה ענין עבודת בית המקדש להזכרה עם ספירת העמר? והלא ספירת העמר אינה תלויה בבנין הבית. ועוד שהיא חובת הגוף ונוהגת בכל המושבות. ועל פי הסוד כתב בשער הכונות (דף פה ע"ד) סוד הברכה על ספירת העמר היא בחינת (אור) המקור. כי אור הפנימי היה נמשך בזמן שבות המקדש היה כנס על ידי קרבן העמר.

שבת שלום

כתב וערך יצחק אריה בס הלוי – 055-6772044 הערות והארות יתקבלו בברכה גם למייל izhakhalevi@gmail.com לקבלת העלון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם ואדרבה מצוה לזכוי הרבים. "שגיאות מי יכין" אם מצאתם טעות – נשמח אם תעדכנו אותנו ונתקן בפנהורה הפאה א"י"ה נתן להשיג את מנחת יצחק בכמה מוקדים: בבני ברק: ברמת אלקנן בבית הכנסת המרכזי, בבית הכנסת מצדה, בישיבת נתיבות חיים, בבית המדרש ווטשקה ובאיצקוביץ נתן להקדיש לשמחות להצלתה לרפואה ולעלוי נשמת... נשמח לקבל תגובות יכם ... חדש! ניתן להוריד את העלון מאתר אופיס יהודי (<http://www.jewishoffice.co.il>) בכתובת <https://www.dirshu.co.il> ובדרשו בעלוניס והורדות

<p>לרמזא שלמה והחלקה מהירה מרגלית בת סופיה שרה בת מרגלית שרה בתה בת שרה</p>	<p>לעלוי נשמת מו"א שמריהו יוסף נסים בן בתיה וצלה"ה צבי בן ישראל ליפא ז"ל נ.ל.ב.ע. ז' טבת תשנ"ח מו"ח יגאל בן אריה ז"ל רועי בן אברהם ז"ל מרת אמי טובה בת יצחק ז"ל יוסף בן לוי ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל נ.ל.ב.ע. ב' אייר תשע"ו אפרים בן פאולינה ז"ל יעקב בן פאולינה ז"ל אורנה שושנה בת צפורה ז"ל רחל בת סופיה ז"ל</p>	<p>למחלת ערן משה בן שולמית עדיאל אריה בן שרה זבולון יהודה בן רבקה אליהו אלעזר בן אפרה שרה בת מרגלית מיכל בת שרה</p>	<p>לרמזא שלמה והחלקה מהירה עדיאל אריה בן שרה מיכל בת שרה יצחק אריה בן טובה יצחק לוי בן אסתר קמיטיאל בן לאה</p>	<p>לזיווג טוב נחום מאיר בן רבקה אהרן בן מרדכי ענני הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל</p>
--	---	--	---	--